

iedereen vergeten, met niets anders om me lief te hebben dan een hondje of katje, waaraan ik geven moet al mijn ongebruikt gebleven groote, groote liefdeschat — —” —”

Even hield ze op, een trek van bittere ironie om haar mond; zoodat Mathilde niet wist wat te antwoorden op die uitbarsting. — En ze ging al weer voort:

„Jij, Mathilde, — jij die hebt dat mooie, heerlijke, van hem ontvangen kindje, — jij durft klagen over je levenslot!? — Klagen aan eene als ik, — een misdeelde die van verre staat, —, die niets heeft, — niets — niets! — O ik kan het niet hooren. Want ik ben jaloersch van je, — jaloersch van je groote smart. — Daarmee heb je betaald je groot geluk. — En ik, — ik ken geen smart — en geen geluk. —”

Nu vond Mathilde eindelijk woorden, geroerd door het tragische van dat mooie jonge-meisje, dat bekend stond om haar opgewekt, gelijkmatig-vroolijk karakter, aldus te hooren bekennen haar intieme niet vermoedde levenssmart van vrouw die liefhebben wil. — Sussend trachtte zij te troosten: „Maar je bent nog jong toch Lizzie —, je zult het groote geluk nog vinden misschien.”

— De andere schudde treurig het hoofd. — „Neen ik zal niet. — Ik voel vooruit dat het nooit zijn zal”, zei ze moedeloos-geresigneerd. „Er is iets in me dat me waarschuwt niet te hopen. De mannen die ik ken van mijn eigen kring walgen me zoo. Ik weet wel dat er anderen zijn, buiten ons coterietje; anderen die ik wèl zou liefhebben misschien, — maar ik zal ze nooit leeren kennen, — niet intiem ten minste, zooals men elkaar kennen moet om te durven trouwen. Dat is juist het vreeselijke, te smachten naar het geluk, te weten dat het is, — en het toch niet zelve te ontvangen! — Dat is het vrouwenlot dat beklagenswaardig is. Niet dat van jou Mathilde! Jij bent een duizendmaal bevoorrechte onder de vrouwen, — jij die hebt liefgehad —, en nog liefhebben kunt — zijn kind! — „Jij” — zij schudde haar schoonzuster bij de arm in haar verbittering van opstand tegen haar lot, — „Jij hebt God te danken op je knieën voor je deel op aarde, — ook nu nog, — voor je deel van smart. — Zie mij aan, — mij die staan moet aan den ingang van 't paradijs en 't nooit zal binnentreden, — mij die óók vrouw ben als jij, — en die leven toch moet, en sterven straks, zonder de volheid van dat vrouw-zijn te hebben gekend, — zonder een man die mij liefhad, — een kind dat ik ontving van hem!” — — — —

Het was stil nu. — Mathilde's gelaat had langzamerhand een uitdrukking aangenomen van innig meevoelen, — van zich aan haar openbarend nieuw leven. Lizzies nog jong gezichtje zag bleek en strak uit de omlijsting van den hoogen halskraag; met een wild-smartelijke uitdrukking staarden haar oogen voor zich heen, als zonder te zien. — Toen, door die plechtige geluidloosheid, klonk ineens een schel, doordringend zuigeling-schreien van ontwakend klein-kindje. — Mathilde lichtte luisterend het hoofd op, achtgevend in eens op wat ze anders niet opmerkte in haar onverschillig alles aan de kindermeid overlaten. — Lizzie ook ving het op. — En, haastig, tot de werkelijkheid in eens terugkeerend, stak ze de hand uit tot afscheid. — „Ga naar je kind;